

Sy-li spēwał,
Pilnje džélał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwosé da.

Njeh ty spēwaš,
Swérnje džélaš
Wšédne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebies mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ćel

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščerńi w Budyschinje a je tam ša šchtwórćlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

2. njeđzela adventa.

Matth. 3, 1—10.

Čzińcže pokutu! To bě a je přédowanje Jana křczenika a předarja pschi Jordanje. Ščtož je šandženu njeđzela Zachariaš jako měšnik a spēwał wěščezil, to dopjelnuje jeho šyn přjednyhodžo našchemu Anjezej a jeho pucže pschihotuju. Čzihi pušty kraj šo mjerwi; město Jerusalem a wschitkón wokolny kraj khwata k temu špodžimnemu mužej w drasče wot kamelskich wložow a š kožanym pašom, kiž přéduje nowy narod, nowy pschichod, nowe kralestwo Bože. Tam wohladašch tšoji lud; lohkošmyšlenu čzřjódu, wczipnu a šabycziwu, kiž dyrbi wschudžom „póbla bycz“, kiž nicžo njewuknje a móže dženska hostanna a jutije křizuj wołacž; — wschitko tehdy kaž hišcže dženska; — tam wohladašch hordnych farisejskich a šadduzejškich, kotřiz njechadža widžicž, ale chzedža widženi bycz, kotřiz nochzedža šlyšcěz, ale šudžicž, — wschitko hišcže dženska kaž tehdy; — ale, džakowano Bohu, tam wohladašch tež hišcže tšeczú šchlachtu, kotraž čzuje š bólnej duschu a š njemérnej wutrobu šofesowu ščkodu, njepscheczelný špschah a pyta šwěru to jene, ščtož je nušne. Čzi jo namakaju; čzi dyrbja psches Božu hnadu pschincž a dóńcž wot Jordanoweje křczenizy ke křczenizy šwjateho Ducha, wot Jana křesusej. Šdže šy ty, mój luby, luby křcheczižiano? Šola wczipneho luda? pola farisejskich a šadduzejškich? pola wérneho a šwérneho šymjenja Abrahamoweho?

Čzińcže pokutu! to přéduje Jan wschitkim a kóž-

demu, bjes wuwšacža, lohkemu ludu, hordnym wyschšchim, šwérnym džěczom Božim. A š tym přéduje šmjertny štrach a hrožazy šud, kiž dyrbi wěščez njepokutnych trjedicž.

Ššekera je hižom drjewu ke korjenju pschiložena! Šajke naštróžaze šłowo! Šajki křutny wobraš! Wótra šlyšcžata šekera ke korjenju ščtoma pschiložena a šylnej ruzy džeržitej ju a nad rukomaj wótrej woczí. Ššnadž hišcže wotomiknjeńcžto a tej ruzy šekeru wušběhneteš a šekera ruba a trjedči, trjedči korjeń hacž na žro a jadro, a to je šmjercž! Čziń pokutu, ludo a krajo, horjekach a dešekach, wrócž šo k temu Anjezej, hewaš šteji šmjertny štrach psched durjemi! Šak dolho hišcže? to je praščenje jich wjele. Še-li našch lud hišcže někotre lěta tak dale čzini, je-li ta šłubina mješ bohатыmi a šhudymy, mješ wyschnosczu a šoddanami w tej měrje kaž w pošlednim čzaku šo šowjetšchuje, šo roššchěruje, — dža šmějemy tež my w někotrych lětdžěšatkach — abo lětach revoluziju. A to je šmjertny štrach! Šěda našchim macžerjam jich džěcži dla, šěda wschitkim a kóždemu, hdy by to šo štało! Anježe, šmil šo!

Čziń pokutu, krajna ewangelško-lutherška zřkej! Še tež k jejnemu korjenjej šekera pschiložena? Ša njepřaju šesukowej zřkwi, ta je wěczna, šelške wrota ju njemóža pschewinycž. Ale našcha krajna zřkej, wot štata ščlitowana a šodpjerana a druhdy tež wot njeho šwjasašana a šadžěwana, — šak dolho hišcže wobšteji tajka, šajkaž je dženska. Šiz jenož njepscheczěljó křizža wołaju: přecž š njej, ně,

też śwérni wérjazny ludžo praja: kať dołho hiščęze, a poľasuje na mały wuśpęch přédowanja tu a na njeczistu wuczbę tam, na njedobahaze ſchulſke nabożiſke rośwucżowanje tu a na njeſnjeſliwu męſchenžu wérjaznych a njewérjaznych tam. Rnježe pomhaj, Rnježe ſmil ſo!

Cziń pokutu, ty cźłowiſke dźęczo! Njewidźiſch to wulke mręče wonkach w Bożej ſtwórbje? Njeiſy ſmjertnu njeźelu pſchi ſwojich rowach ſtał a w duchu wohładał ſwój row? Młodži mru a ſtari wotſal cźahnu; cziń pokutu, přjedy hać je poſdže. Hłaj, ja ſteju pſched durjemi a klapam. Wón pſchińdže ł ſwětnom' budu tych njepokutnych dla.

Czińcze pokutu! Hłaj, to je jenicźki puć pomozny, wumóženja, žiwjenja.

Pomozny ſo wjele pyta; wjele přédkow, wjele pućow, wjele mozow, kaź wuſchęſcžerana ſyć w naſchim ludu a czaſu, a wſchitko dyrbi a cze wotpomhać nuſy a wobaracź ſmjertnemu ſtrachej. My cžemy dźakni być ſa wſchitko to, ſchtož ſo ł dobrym a ſwěrnym ſmyſlenjom a derjemęnjom cžini. Ale wo tym tež njeſmęmy mjelcžęć, ſo wſchitke tele poſpęty a próżowanja woprawdže a trajazy pomhać móža, jeli ł pokuty wukhadžeja a do pokuty wjedu. Cželnej a cžaknej nuſy budže jenož wobarane, hdyž ſnutſkownemu brachej, hręchej a ſdalowanju wot Boha budže wotpomhane; ſwonkne ſbožo móže ſo jenicžny twaricź a hajicź, hdyž ſnutſkowne źórtło žiwjenja w Boſy ſo ſylnje źórtli. Sbože! ach, hižom naſcha luba ſerbſka ręcź praji, ſchto to je: Jenož to a wſchitko to, ſchtož ł Boha wukhadža, we Boſy ſo wužiwa, ł Bohu wjedže. Twoje ſbože je jeno pola mje, tať ſteji pola profety Hoſea w 13. ſtawje.

Czińcze pokutu! wſchitzy a kóždy ſa ſwoju duſchu, ſwój dom, ſwój lud. Duchowni, wuczerjo, woſadni, knježa a ſłužobni, ſtari a młodži, czińcze pokutu! Jenicźki puć žiwjenja je wot Rnjeſa nam wotewrjeny a poľasany, kłodžeće po nim, po puću pokuty, kiž do wěry a ł Jeſuſowymaj nohomaj wjedže.

Je to tať cžežke a njeſpodobne? Naſch luby Sbožnik je nam puć pokuty tať lohki cžinił. Wobrocžęće ſo a budžeće jaťo dźęćzi! To je pokuta a wěra. Se ſawjedžazeho ſwěta, ł hroſneje zuſby, je ſymy a cžmy dom, do cžopleje a ſwětleje domiſny ł naſchemu Wótzej a jeho dźęćzi być dźakne a poſluſchne, ſbožowne a ſwérne. D ſbožny puć pokuty! Šhubjeny ſyn je po nim ſchol a ſwoje žiwjenje tam namaťať, ſhubjena wowza bu po nim dom njeſena. A twoja duſcha ſdyčuje: Mi cže ſo dom! Pſchi wrotach a ſpocžatku noweho žyrkwineho lęta ſtajimy, ſchto jeho kónž wohłada? Hłaj, twój kral pſchińdže. Rchwataj jemu napſchęćiwo, ſcžel haľoſy a róže pokuty jemu na puć, ſaſpęwaj křwalobne Halleluja a proſchaze Hoſianna ſwojeje wěry, pſchinjeſ jemu wopor ſwojeje wutrobny. Hłaj, wón dže ſe žohnowanjom ł ludu, kiž ma jeho Duchu, wón pomha tebi, wón wuhotuje a wobhnadžuje tebe, ſo njeby był ſhniły a njeplódný ſchtom, porubany a do wohenja cžiknjeny, ale ſo by był kaź ſchtom přenjeho pſalma, plódný pſchi ręcach žiwjenja, plódný a njeſwjadniwy, kotryž njebieſki ſahrodnik we ſwojim czaſu pſchęſadži do njebieſkeje ſahrody, ſo by tam ſo ſelenił, kčžel a plódy njeſł węcžnje. D Rnježe, ł temu pomhaj nam, ſwojej woſadže, ſwojej žyrkwi, ſwojemu ludu! My cže njepuſchčžimy. My ſmy twoji, ty Ssyno Dawitowy, Rnježe Jeſu! Hamjen.

W. w N.

Cziń pokutu!

(Sjew. Jana 3, 3.)

Hłóſ: Nęť ſawęſeje je na czaſu —

Ty warnujeſch, o Sbožniko,
Mje w tymle ſrudnym czaſu;
Ty cžeſch, ſo ł tebi wróću ſo
A hręſchenja ſo paſu;
Ty napominaſch ł pokucže
A ſo ſo hľadam węcžoſče,
Dbiž hiščęće je czaſ hnadny.

Ty nochžeſch moje ſtaženje,
Ty cžeſch, ſo być był žiwy;
Duž pſched budženjom warnuje
Mje twój hłóſ miľoſcžiwny.
Ach, huſto na njón njeđžiwach,
Eso ſwětnym myſlam wodžicź dach;
Mi tajki njeđžat wodaj.

Kať huſto ſe ſłowom ſy mi
Ty dawat dobru radu
A mje po ſwojej ſmilnoſcži
Eſy wutorhnyć cžyť padu!
Haj, wſchudžom twój hłóſ ſlyſchecź bę,
Kaź moja duſcha derje wę;
Sa wutrobu pať ſtwjerdžich.

Duž ſpožcž, ſo ſteju na ſtraži
A ſmjercź mje njepſchęhwata;
Hdyž ſpať pať jima duſchu mi,
Budž mi ta ſmilnoſcž data,
So Boži Duch ju ſbudži ſaſ
Sa jejny hot na węcžny kwaſ,
Hdyž nawožen ju cžata!

K. A. Fiedleſ.

Nabožina w ſchuli.

(Poľracžowanje ł cžikła 47.)

We **J.** wuczeť, ſo mohle wſchę dźęćzi ſobu ſpęwacź, wot thęrluſcha pſchęzo jenu ſchtucžkownu rjadku pſchedpraja. So pſchi tym jenotliwe, na tajke waſchnje wottorhujene rjadki huſto doſcž ani ſmyſł ani roſom njewopſchijeju, ſo wſchaf jaťo njeſpodobnoſcž pſchipóſnawa a wobžaruje; ale wuczeť męni, ſo ſo to pſchemęnicž njehodži a — něſchto je ſkóncžnje tola lępje dnyłi ničžo.

W **G.** ſo wuczeť ſwobodnje modli. A doľelž ſu dźęćzi pſchi modlenju ſmęrom a po wuczerjowym męnjenju, kaź ſo ſlyſcha, ſnutſkownje wobdželene a kędžbliwe, dha wón tule ſkladnoſcž ł temu wužiwa, ſo do modlitwy wucžbnu macžiſnu ſlędowazeje naboženſteje hodžiny ſapletuje. Dženſa n. pſch. wón Bože woſebnoſcže mjenuje a wukladuje; juťje wón pſchirunanje wo njerjedže mjeſ pſchęžu na roſwucžaze waſchnje pſchęńdže; ſa juťſiſchim wón dopoľasuje, ſo po ſmjercži žiwjenje pſchįńdže atd.

W **S.** je tajka roſcžęhnjena ſchulſka liturgija ſawjedžena, ſo je ł tym přenja rańſcha hodžina ſtoro wſchędnje wo poľ hodžiny pſchikróťſchena.

W **J.** je taſama njeſpokojnoſcž, doľelž tam rańſcha nutrnoſcž woſebje ł temu ſłuži, žyrkwiniſke melodije ł mnohim ſpęwanjom a katechiſmuſ ł mnohim recitowanjom twjerdže nawucžicž.

W **R.** pať wuczeť nutrnoſcž žyľe krotko ł tym wotcžinja, ſo jene bibliſke hróncžko praji; najradſcho tajke, kotrež ſo ſa ſlędowazu lękžiju hodži. Tať je n. pſch. w tón džen, na kotrymž ma ſo ſcženje wo džeſacž knježnach pſchęńcž, toľe ta žyľa rańſcha

nutrnošč: Džeczi, pišane steji: Wachujče a modlcze so, so do spytovanja njepadnjecze; duch je hotowy, ale czelo je flabe. Samjeń.

W. U. ma rańscha nutrnošč zyle formu wschędneje wuczby. Wuczeń a džeczi ředžo wostawaju. Spěwaju-l: džeczi, wuczeń tak-teruje, huřluje, tež na wschelatore wachnje koriguje. Tu řeka n. psch. pomaķu, nětko řylnišcho, hólzy řu pschewótsje, ty dyrbiřch řobu řpěwacž atd. Pschi modlenju řo řamo řtawa, řo dyrbi džeczo to runje modlene řo hiřcže ras modlicž, dokelž řwoju wěz njeje derje cziniło.

W. M. hrubosč knježi. Mjes tym řo řańscha nutrnošč džerži, kómbžakojo do řchulsteje řtwy řastupuja a řo na řwoje měřtna řyđaju, ř czimž je huřto řhětry njeměr řjednoczenty. Wuczeń tu ředži je řakluřnjennymaj nohomaj, ř podprětej řlowu abo ma tež ruzy w řakomaj. Džeczi wořořo řawřaju, řo rořczahuja, blotkowaju w řnihach, řchlapotaju, jěđža a czěřja wschelate řlubucziniřtvo. Spěwanje je puřte wořanje, na kotrymž řo wobdžěla, řohož to runje řořchtuje. Tola njech je dořcz. Řoho to njerořhorja a — řchto je teho zyle řwobodny? Mny wschitzy mamy řschicžinu, nad řobu řtrařowacž a řsched řoždej modlitwu řdychnyč: Wořo, budž mi řnadny a czin mi je ty řam řprawnego řsched řobu. We wobřhodže człowjekow je řnapřscheczne řadžerjenje řscheczehnjene wot njewěrnosčze — we woblicžach, we řłowach, we řwufu, w czinjenju. Řod tym řmy řny wotrořtli, to řmy widželi, wufnyli a nalořowali we wobřhadže ř człowjekami, we wobřhadže ř Bohom. Žalostnje a tola wěrnó. To je wulzy czěžto, modlitwu czistu džeržecž wot řscheho czinjenego wachnja. Řoho měniřch, řebje abo mje? tak řo Wřchewowědomy wuczerja prařcha, řiž řo modli. Řak řeka wotmořwa? Abrahám džesche: „Řa řym řo řchrobliř, řeczecž ř tym Řnjeseřom“; Řakub wuřnawřache: „Řak řwjate je tole měřto! Woprawdže, řon Řnjeseř je na řymle měřcže, a — ja njewjedžich“. Řscheczěljó, řny to wěmy; řny wěmy, řo je řon Řnjeseř bliřko, řon wřchewowědomy Řnjeseř, řiž tež do najpotajniřchich řuczitow řlada, do najřlubřchich řlubinow wutrobny. Řaj, řny to wěmy; řny wěmy, řo je řwjaty Bóh bliřko, řotremuž řu řekřarne řuby řrořnořcz, Bóh, řiž řo wot njewěrujeje modlitwy ř bóřřkej řidžu wotwobrocžža a řsches řót wěczneje wěrnosčze nad řudakami řyđom řrócz řěđa wuwořacž řa. To wřchitko řny wěmy. Mle řny wěmy tež, řo řo Bóh řym řrawym derje řadžicž řa a řo wón czini po woli řych, řotřiž řo jehó boja.

(Řschichodnje dale.)

Wjecžorna modlitwa.

W Barlinje w řymje 1885 wjecžor pořdže ředny řtudenta we řwojej řtwje ředžesche. Wřchelate řnyřle jehó wutrobu řnujachu; wón řesche na uniwěrřitu řschišchól a řschezo hiřcže řesche njewěřty, řajke powořanje dyrbjesche řebi wuřwolicz. Starřchej w řalokosčzi wóřebje jehó pobořna macž, řebi řschesjeřchtaj, řo by na řuchownřtvo řtudowal. Wěřa pař do řłowa řwjateho řiřma řesche w nim na njewěřte řschišchěla a řuchownřtvo řo jemu teho řla njepřchihóđne řdache. Řsměđžische, móřesche wón řschecze řwojeju starřcheju řopjelnicž? Něřotři jehó řscheczěljó řadžachu řak, řruřy řinař. We řwojim njeměrje wón ř wofnej řtupi, řo wotewřjo, czisty řtrowy powětr řo řřebajo wón řo nořy a řorje ř hwěřdam řhladuje. To pohladnjenje řo teho wuřřotneho njebja jehó řuschu ř nutrnoščzu a řhwalbu napjelni, jehó ruzy řo řtyřnjetej a wón — po řlějšchim czajřu řajke přeni řrócz — řwoju modlitwu ř Bohu póřczěle: jehó řnadnemu řchřitej řo wón porucži, jehó wodjenje řebi řa pučž řiwjenja wuprořy. Řotom wón wofno řacziniwřchi řo ř měřej řotuje. Tola hiřcže řunřrócz chze řo wón na řym częřřtwym powětrje wofřchewicz, ř nowa wofno wotewři a — zyle řscheczimo

řwojemu wachnju a runjež řesche řymřta řož — wofno něřđže řłón wotewřjene wostaji. Wóřy po řym wuřnje.

W nořy te řhachle, řotrež řo hiřcže njehodžachu řwjerđže řaczinicž, řorjazy řłun wot řo řawachu a řon řłodženz řu pohřuřchenty. Řczěřwřř teho řesche, řo řwjerde řpanje na njehó řschinđže a wón řacž řo řschipóřđnja řežesche, řjes teho řo by řajřo ř řebi řschišchól. Řako wón řajřo wotucži, wuhłada, řak řo jehó řospořař ř nim pőřujuje, řo by jehó ř řiwjenju řbudžil. Řehó wuwořtacže na ranju a řživna wón, řotraž řo řsches řurje řschedřewřsche, řě teho řameho řnuřa, řa nim pohładacz. Wón řnyřdom řpóřna, řo je wuhłowy řym ř řhachłow wuřchól, a ř wofnej řhwatařsche. Řak derje, wono řesche řłón wotewřjene řtalo. Řby by to njebřlo, wón by řjes řwěla řubjeńřtvo řmjercze řyř.

Tuto nashonjenje jehó řuschu řacž nanajřlubřcho pohřnu. Řak řpodřiwnje řesche řon Řnjeseř tola jehó wjecžornu modlitwu wuřřchřchal — tu přěnu modlitwu wot wjele řet řem. Řako řesche řajřo wuřtrowjenty, wón řnyřdom ř jenemu řscheczělej řhwatařsche, řotryž teho Řnjeseřa řubowřsche, řo by jemu wupowjedal, řchto je řon Řnjeseř nad nim cziniř a řo by jehó pőřyřł, řo ř nim ř horzej džaknej modlitwe řjednocžicž. Wot teho czajřa řu řebi teho wěřty, řa řajke powořanje dyrbi řo rořřudžicž. Řehó starřcheju řscheczje je něřto řo tež jehó řscheczje řcziniło.

M.

Nashymřke řomojředjenje.

Njech řomoj řu! řo wjecžor bliři,
Řóř tuřny džei řo nashila,
Řczěř řlěřchi řo a řłónzo niři,
Řóř řměřřow řiřom řschihřadžža;
Řa czuju řyřchi nashymře,
Řny řhłóđne řu a řhłohojte;
Řuž pýřam řróřhu puczórnou
Ř řomoj řžu.

Njech řomoj řu! Řch, řiřom řłincžža
Ři ř řala řwony wjecžorne;
Řóř řom, pój řom! řich řnyřki řrincžža
Řaž pőřtrowy, řom witaže;
Ři je, řaž řyřch řłóř macžerřki
Řa řiřom řkřyřchal we řuschu;
Řuž řaměnicž řa řuřobu
Řžu ř wóřczinu.

Njech řomoj řu! Ři řwucžěwale
Řsu wřchitke řwěřki nalcžža;
Řřecž řóže řu, řiž wupřřchake
Řsu něřđy řhody řiwjenja;
Řěřř řschišchól czajř je nashymřki
Ř wětr řymny wichori;
Řuž ř njewuprajnyřu ředženjom
Řje czehnje řom.

Njech řomoj řu! Řom řřadla czajřnu
Ř řpőřny řatař ř řola dže;
Řuž řo přěřřa, řóřž njedowřahnu
Řa řjeńřche řona wóřczinřte;
Řóř czěřna, řymna bliři řo;
Řa nimam wjazy řaloko;
Řam pőřom řřeknu ř wjeřelom:
Řěřř řym řa řom!

K. A. Fiedler.

Hodny skupeho.

Bo jendželstkim podať Kapleť, f.

Přichěžadžmy šo do wulkeho jendželstkeho města Londona! Tam bě přichěžupz Marli wumrjel. Šo bě wumrjel, nad tym žaneho dwěla njebě. Protokoll wo jeho pohrjebje bě wot čželneje žony, wot sawostajennyh a tež duchowneho podpřisanj. Škrudž, Marliowy přichěžupski towaršch, bě jón šobu podpřisal, a teho mjeno wjele pláčješche, hdžěžtuli by je podpřisal. Starj Marli bě mornj kaž šchžěpa drjewa.

Njedžiwajče, šo tak praju, kaž šchžěpa drjewa. Ale ludžo tak prajachu, a duž přchi tym wurasu wostanu. To pať dyrbinj najprjedy š wěštosčzu wjedžecz, šo bě Marli mornj, hewaf se stawisnj, kotruž tu powjedamy, ničeho špodžiwneho wukhadžecz nje-móže.

Škrudž ženje stareho Marliome mjeno nad durjemi šwojich klawow njeuotstroni; lěta dołho tam stejješche: Škrudž a Marli. Druhdy bychu ludžo, kiž běchu w klawach zuš, Škrudža mjenowali Škrudž, druhdy Marli, ale wón by na wobej mjenje wotmolwjať. To bě jemu žyle wšcho jene. O! Škrudž měješche twjerdu ruku, a byli š njej někocho šapschimnył byl, njeby pušchžil, doniž njebě na nim doščz šaplužil, tónle štupj starj hrěšnik! Twjerdy a wótrj bě kaž klepantj kamjenj, š kotrehož žadnj woržl ani šchřicžki wohnja njeuwklepa, a šamknjenj a šamotnj kaž šchnaf w hacže. Šyma, kotruž w šebi měješche, potašowafche šo w jeho woblicžu, morščžješche jeho lizj, čžerwjenjješche jeho woczji, barbješche jeho čžeržkej hubje módrej, proščješche jeho šhód a klicžješche š jeho korežateho hloša. Wělnj mros na jeho hlowje a košmatej brodže ležješche. Tule šymu wón štajnje se šobu wokoło nosčješche, wona šamo w přyčžich dnjach jeho kontor wokšlódnjješche a njeuwopušchžji jeho ani wo šthodžerit w hodownym čžafu. Čžopkota a šyma wonka maľo nad Škrudžom šamóžješchej. Ničtó jeho ženje na hašj nješadžerža, šo by šo jeho woprašchal: „Mój lubj Škrudžo, tak šo wam wjedže? Šdy dha mje wopytače?“ Žadnj prošchť jeho wo malicžkosčž njeproščješche, ničtó šo jeho ša kajimžtuli pučžom nje-woprašcha. Šsamo přj, kiž šlepi na šchřicžku wjedžichu, jeho šnajachu, čžehnichu šwojeho knjesa do bližšjeho dwora a machotachu š wopušchu, kaž bychu prajicž čžyľe: „Žane wócžto je lepje hacž šle wócžto, šlepy knježe!“ Ale šchto Škrudž wo to rodžješche? Knje to wón lubowafche. Šswój pučž šam a wšchj čžłowskej šobuželnoščžji š pučža hicž a šo našdala džeržecz, to Škrudžej, kaž ludžo prajachu, kaž šlódke worjechi šlódžješche.

Šunu patoržizj wječor Škrudž we šwojim kontorje šedžo pišafche. Wonka bě šyma, kušaza šyma, a wulka kurjawa. Wěžinj čžafnik bě runje tšj wotbil a hižom běšche žyle čžma. Šswěžj w kontorje šnapšcheczža runachu šo čžerwjennyh blaťam we mhli, kiž bě tak tošta, šo mohł ju š ruku přchimacz, a kiž šo šamo š klucžowej džerku nuts čžišchžješche. Kontorowe durje do pšblanškeje štwicžki měješche Škrudž wotewrjene, šo by šwojeho pišarja, kiž tam listj wotpišowafche, we woczžomaj měľ. Škrudž měješche maľy woheň w šhachlach, ale pišarjowj woheň bě hišchže mjenšchi a wobšteješche š jenicžleho wuhleščka. Ale wón njeuóžješche přchi-kładowacz, přchetož Škrudž měješche wuhlowj kašččž we šwojej štwje, a tak wěščže, hacž by pišar po łopacz wuhla přchišchł, by jemu jeho knjes wosjewil, šo je čžaf, šo šo dželitaj. Tehodla šebi pišar šchawl wokoło šchije šwi a wohřewafche ruzj přchi šwěčžj; došelž pať měješche maľo fantajije, šo nješhrě.

„Wjekele hodj, wujo! Wóh šdžerž Waš!“ šawoľa čžerštwj hłóš. Bě to hłóš Škrudžoweho wujka, kiž bě jemu tak nahle na šchiju přchišchł, šo poštraw přjedy šapšjšcha, hacž šo na štrawjerja dohlada. „Wah“, džješche Škrudž, „hłuposčž!“ Škrudžowj

wujk bě tak rychle přchesh mhlu a šymu šchł, šo šo horješche, jeho woblicžo bě žyle čžerwjene a lubošne, jeho woczji šo blišchžješchj a jeho dyh šo kurješche. „Šodownicžka je hłuposčž, wujo?“ džješche wujk, „to wy tola wěščže njeuěnicž!“

„To ja mēnju“, džješche Škrudž. „Wjekele hodj! šajki šamjhl dha ty mašch, wjekeľy byčž? Ty šj šhudj doščž.“

„Šlejčže wšchaf!“ šnapšcheczšwi wujk. „šajke prawo dha wy macže, mjersazj byčž? Wy ščže bohatty doščž.“

Dofelž Škrudž wujkej na to wotmolwicž njeuwjedžješche, rjeknj šašo: „Wah! Hłuposčž!“

„Njebudžče šty, wujo“, džješche wujk.

„šajki dha dyrbjaf hewaf byčž“, rjeknj Škrudž, „hdyž šym w šajkim klawnym šwěčže žiwj? Wjekele hodj! Přječ š wjekeľymi hodami! Šchto dha hodj tebi dale šu hacž čžaf, doľ pláčicž a žanyh pjenes njeuěčž, šo wo lěto šarjchi wjedžecz a niž wo kroschit bohatty? Šdy bych čžinicž mohł kož čžzu“, praji Škrudž rošmjersanj, „kóždy blaťn, kiž je šłowom ‚wjekele hodj!‘ w hubje wokoło šhodži, dyrbjaf wumrječž! Šaj, to dyrbjaf!“

„Wujo“, poroklawafche wujk.

„Wujko!“ šwarješche wuj šhutnje, „džerž hodj kaž čžješch a daj mi moje džeržecz, kaž šo mi lubi.“

„šaj, džeržecz!“ šnapšcheczšwi wujk, „ale wy je njedžeržicže.“

„Wostaj mje na pokoj“, šawoľa Škrudž.

Wujk pať dale rěčješche a praji: „Šzu wjele wěžow na šwěčže, š kotrychž šym dobreho došawaf, to wam wobkrucžam, a mjes nimi šu tež hodj. Šody šym přchezo, hdyž šu přchjšchke, nje-džiwajžj na jich šwjatocžnosčž, ša dobrj čžaf wobšladowaf: ša lubj, wodawazj, šmilnj, pěľnj čžaf, ša tón jenicžki čžaf, kiž w běhu lěta š protjti šnaj, hdžěž muž a žona w jennyh šmyšlenju šwoju wutrobu wjekele wotewritaj a šebi na ludži, kiž niže njeju šteja, pomjšlitaj, šo šu tež podobni šobupučžowarjo ł rowu a niž štworjenja, na druhi pučž šwajšane. A teho dla, wujo, hacžrunje mi hodj žaneho škota a šłěbora do dyšafa přchinjješke nješku, tola wěrju, šo šu mi dobrotu čžinile a budža mi dobrotu čžinicž, a duž praju: Wóh žohnuj je!“

„Ty šj móžnj rěčžnik, knjes wujko; mi je džiw, šo do šejma njeuđješch. Ale ja nimam ani łšchta ani šhwile, na twoje rěčže wo hodach pošluchacz. Dobru nóž!“

„Mi je wutrobnje žel, wujo, šo waš tak šamknjeného namafam. Mój tola ženje žaneje roštrwj njeuějachmoj, na kotrejž bych ja wina był. Tež šebi ničž wot waš nježadam, hacž šo čžyčch waš prošchž: Wobjedujče jutšje poša mje!“

„Dobru nóž!“

„Potajšim, wjekele hodj, wujo!“

„Dobru nóž!“

„A šbožowne nowe lěto!“

„Dobru nóž!“

Wujk wopušchžji, wot Škrudža takle krótko wotpošafanj, kontor runje tak radoštnj kaž bě přchjšchł.

(Přchichodnje dale.)

Wšhelake š bliska a š daloka.

— Šaňženu njedželu bu knjes duchownj Wjerwa jako nowj šarat Bukeczanskeje wofady šwjatocžnje šapokafanj. Na šerškim šemšchenju měješche knjes šarat em. Šubiza přchěšštajazu rěčž a na němškim šemšchenju knjes wjšchšchi žyrkwinskj radžicžel Rošentranž noweho knjesa šararja do šwojeho šastojššstwa šapokafa.

— Wo tym, šo je knjes diakonatski vikar Wrosaf w šetlizach šwoje pruhowanje wóľbošhmanoščže šhwalobnje wobšaf, je jeho žyrkwinskje přchěšššejicžerštwow w šetlizach ša šaplana w šetlizach wušwolilo.

— Knjes wjšchšchi konsistornj radžicžel Dibeliuš je jako šarat šchžičneje wofady šaňženu njedželu šwoje wotšafne přědowanje džeržaf. šako wjšchšchi dwórški přědat wón šwoje nastupne přědowanje přchichodnu njedželu w dwórškej, w šofijinej žyrkwj džeržji.